

Недоступен ни однин перевод.

Кас натавонад гирифт домани давлат ба зӯр,

Кӯшиши беҳуда аст усма ба абруи кӯр.

Далелҳои дақиқ исботгари амалу рафторҳои нопок ва хиёнаткориву номусулмонии ТТЭ ХНИ гардиданд. Никобҳои паси пардагӣ ифшо шуд. Домulloҳои беинсофу беимон бе роҳбару дар ба дар ба маҳмаҳо кашида шуданд. Давлати пешрафта ва дар арсаи ҷаҳонӣ соҳибтамаддун ва соҳибзабону соҳибмақоми моро меҳостанд, ки бо сарвари дастандаркорону «воизон» ва «толибон» -и сияхкоронашон ба давлати исломӣ табдил диҳанд. Аммо хушбахтона, ки тоифаи бадниятро харгиз Худованд ба мақсад намерасонад!

Муттассифона, кӯшишҳои бефоидаи ин гурӯҳҳои ифротгарои ҷомеа ҷомеаи амал напӯшид. Аз қору амалҳои домulloҳои худобехабар аён шуд, ки ин рафторҳои бемаъниву авомфиребии зерӣ парда бо номи «исломиён» ва «толибон» ба шармандагиву ҷавобгарӣ ва хиёнат ба Ватан махсуб меёбад!

Таҷрибаҳо ва маълумоти ВАО аз шарҳи ҳоли ин гуна афроди манфур ва хиёнатпеша дар саҳифаҳои рӯзномаҳои «Чумху-рият», «Тоҷикистон» «Минбари халқ», «Набзи Деваштич», «Сухани халқ» ва ғайраҳо дарак дода, мардумро аз симои аслӣ ва никобии ин нобакорон вокиф месозад. Дар дини мубини Ислом ифротгарой, хиёнату адоват гуноҳи азим буда, оқибатҳои бад ва парешонӣ дорад.

Нахзатиён хоستانд аз дини мазкур сӯиистифода кунанд, чунки «устоду хоҷагонашон» бо ин гуна муносибат яъне қатлу қотил бо маблағҳои қалон онҳоро хурсанд менамуданд. Далелҳои қуръонӣ ҳама аз он гувоҳӣ медиҳанд, ки дин сарҷамъӣ ва иттиҳоди мардумро дар назар дорад: «Ва бо ситез ба якдигар бо низоъ барнахезед, ки нотаъон шавед ва аз раҳмату маҳфират ва баракати Худованд бенасиб мегардед ва шарофату латофат аз шумо биравад». (Анфол; 46) .Аммо воқеият ин аст, ки ҳар нафар, ки худро пайрави дини ислом ва мазҳабҳои он меҳисобад қомилан озод аст, ки озодиҳои эътиқодиашро пурра татбиқ наояд. Нашояд нафари аз дин хабардор хушунат ва ҷабру ҷафо кунад ба мисли шайх Темур, Кабирӣ, Сайидюнуси Истарав-шанӣ, шайх Умар Ғозӣ (писари Чумъаи Намангонӣ) Азизулло, Тӯраҷонзода аз он ҷумла муҳолифини давлатҳои Эрон

Афғонистон ки худро «пешвои дину мазхаб» хондаанд!

Аслан бо номи поки ислом хизб сохтан ва онро барои сиёсат сӯиистифода кардан дар умқи худ ихтилофу ифродро ба вучуд овардан аст! Ихтилоф ангехтан бо максоди дарёфти обрӯву манзалат аз бадтарин фитнахост, ки ҳадафи аслии он сусту заиф гардонидани тахкурсии бақои давлату миллат мебошад! Муқовимат бо ин гурӯҳҳои хатарзои чомеа зарур буда, ҳар як фарди баору номуси миллат худшиносу ватандӯст бошад, алайҳи мубориза аз доми «домулло»-ҳои фиребгару ифротгаро ва фолбинони чодугар огоҳ бошад! Чунки терроризм аз чунин ноҳалафону кӯрнамакон реша гирифта доман густурдааст! Ин воқеият моро водор месозад, ки қорҳои пешгириро дар ин самт ҳамоно тақвият бахшем.

Нодира Назарӣ